

CHƯƠNG 48**Bạch Vân Lão Lão**

Bất giác chàng hơi giật mình vì lão phụ nhân oai vệ khác thường chứng tỏ địa vị thân phận cao hơn hẳn Hậu cung Tổng quản. Cuộc bộ lão bà rất trầm trọng, thần quang hàm súc nhìn qua đã nhận là cao thủ võ lâm siêu phàm tuyệt học, tà áo đen bay phần phật đạp chân vào cửa phòng.

Thuần Vu Thông cố làm ra vẻ say lảm không để ý đến lão bà, chàng vẫn ngồi nghiêng ngửa trên ghế hai mắt dờ dẩn ú ớ gọi:

- Đem thêm một bầu rượu nữa... uống nữa uống cho thật thống khoái...

Lão bà áo đen dừng chân trước bàn rượu nhìn chòng chọc vào Thuần Vu Thông một lúc, miệng hơi mỉm cười:

- Thuần Vu công tử!

Chàng cố ý giả say nên như không nghe, nửa tỉnh nửa mê ấp úng hỏi:

- Lão bà... là ai... đến đây, tại hạ xin kính... một chén rượu...

Lão bà cười nhạt:

- Ta là một trong hai Song Vệ của lão phu nhân, tức là Hữu vệ Vân Ấu...

Thuần Vu Thông lắc lắc gật gật:

- Hay lắm đấy... tại hạ càng nên... kính lão... một chén rượu...

Vân Ấu cười lạnh:

- Người không cần giả vờ nữa, người có thể lừa bịp được mấy con nha đầu trẻ tuổi này chứ đâu lừa bịp được lão nhân đây, dù người uống rượu nhiều đến đâu cũng không say như thế!

Thuần Vu Thông cảm thấy không hay, chàng cười ngượng ngập:

- Tôn giá thực là tinh minh quá!

Bốn tỳ nữ Xuân Hạ Thu Đông đều kinh ngạc. Xuân Hồng hốt hoảng:

- Thì ra công tử... công tử... không say thật sao?

Thuần Vu Thông cười nhạt không trả lời. Vân Ấu quát lạnh lùng:

- Y say hay không say chẳng có gì quan trọng, lão thân không trách phạt gì các người...

Lão vẫy tay:

- Các người lui hết ra!

Bốn thị tỳ đồng thanh dạ ran lập tức tuân tợ rút lui. Trong phòng chỉ còn lại Thuần Vu Thông và Hữu vệ Vân Ấu. Chàng nghi hoặc:

- Tôn giá đối xử với tại hạ như thế là có ý gì?

Hữu vệ Vân Ấu mỉm cười:

- Đối xử với người như thế, người cho là có chậm lăm phải không?

Chàng lắc đầu:

- Tại vốn là tù nhân hốt nhiên lại biến thành thượng khách, sự thực khiến tại hạ không hiểu. Thêm nữa chuốc rượu cho tại hạ ngã say rồi mới tương kiến, điều ấy lại càng khiến tại hạ mơ hồ thêm.

Vân Ấu cười thung dung:

- Mấy con nha đầu ấy đoảng thật, lão thân có buộc chúng phải ép công tử uống say rồi mới tương kiến đâu, chỉ cần công tử uống vài chén là đủ rồi.

- Vì sao lại cần như vậy?

Vân Ấu nói thẳng:

- Bất cứ ai khi có hơi men đều thổ lộ bản chất và cũng là lúc nói thật nhất, do đó lão thân mới nhờ bọn nha đầu kia ép công tử uống vài chén rượu...

Chàng cười miễn cưỡng:

- Có việc gì cần hỏi, bây giờ có thể hỏi được rồi đấy, nhưng...

Ánh mắt chàng nghiêm lại nhìn lão bà, tiếp tục:

- Tôn giá đại biểu cho cá nhân tôn giá hay đại biểu cho ai khác?

Vân Ấu trầm giọng:

- Đương nhiên lão thân đại biểu cho lão phu nhân đến truy vấn công tử.

Chàng cũng trầm giọng:

- Vậy xin mời tôn giá cứ hỏi.

Vân Ấu suy tư một chút rồi hỏi:

- Nghe nói Công chúa chúng ta hôn mê vì công tử, việc ấy đúng không?

Chàng gật đầu:

- Không sai, tại hạ cũng chẳng hiểu nguyên do tại sao, việc này...

Vân Ấu cắt lời chàng:

- Bây giờ chưa cần công tử giải thích, ta xin hỏi tiếp công tử. Nghe nói công tử bị người bắt sắp nguy đến tính mạng và Công chúa chúng ta đã cứu công tử, điều ấy đúng không?

- Không sai chút nào. Phi Hồng Công Chúa có đại ân với tại hạ.

Sắc mặt Vân Ấu trầm giọng:

- Công chúa chúng ta có đại ân đại đức với công tử và Công chúa chính vì công tử mà bệnh nguy kịch, không biết công tử có nghĩ tới việc báo ân ấy không?

Thuần Vu Thông khẳng khái:

- Chỉ cần cứu được Công chúa, dù có nhảy vào hang lửa chết ngay tại hạ cũng không từ nan!

- Câu ấy là thực lòng công tử?

- Đương nhiên, xưa nay tại hạ chưa hề nói câu nào giả dối!

Vân Ấu cười hân hoan:

- Vì cứu mạng cho Công chúa, dù cho mất tính mạng công tử cũng không tiếc chứ?

Thuần Vu Thông gật đầu khẳng định:

- Tất nhiên như thế!

- Đã thế xin theo lão thân đến nơi này.

Lão bà bước quay ra, lòng chàng nghi hoặc không yên, bước theo chân Vân Ấu hỏi vội:

- Tôn giá muốn dẫn tại hạ đi đâu?

Vân Ấu vừa đi vừa đáp không quay đầu lại:

- Hậu cung!

Chàng hỏi lão bà Vân Ấu:

- Tối gặp Công chúa chẳng?

- Đúng! Nhưng trước khi gặp Công chúa, công tử nên tham kiến lão phu nhân trước!

Thuần Vu Thông giật mình:

- Tham kiến lão phu nhân làm chi?

Vân Âu mỉm cười bí mật:

- Đây là chuyện lớn, đương nhiên phải tham kiến lão phu nhân trước để lão phu nhân nhìn công tử cái đã.

Chàng cau mày:

- Tại hạ ngu muội chưa hiểu ý tôn giá, xin tôn giá nói rõ hơn một chút.

Vân Âu lắc đầu:

- Không cần công tử hiểu, chỉ cần công tử nghe lệnh là đủ... Vả chăng, công tử đã không tiếc tính mạng, cần gì phải hiểu?

Thuần Vu Thông đứng luôn lại, lạnh lẽo nói:

- Đó lại là chuyện khác. Thọ ân báo ân tuy hy sinh tính mạng chẳng tiếc, nhưng tại hạ muốn phải hiểu rõ mọi việc mới được

Vân Âu hơi giật mình:

- Nói vậy, công tử hối hận vì lời vừa rồi?

Chàng nghiêm mặt:

- Đại trượng phu một lời đã nói bốn ngựa khó theo, việc gì mà phải hối hận?

- Thế công tử định sao bây giờ?

- Nếu vì cứu mạng công chúa bất cứ việc gì tại hạ cũng chấp thuận, nhưng cần phải biết rõ ràng. Còn nếu cứ làm ra vẻ bí mật, xin tha tội tại hạ không thể tuân lệnh!

Vân Âu bật cười:

- Không ngờ công tử lại là người cố chấp đến thế...!

Hơi ngừng một chút, lão bà tiếp:

- Thôi được, đợi gặp lão phu nhân xong, lão phu nhân sẽ tự nói cho công tử biết rõ!

- Cũng được, xin mời tôn giá dẫn đường.

Quả nhiên Vân Ấu không nói gì nữa bước đi dẫn chàng về phía thâm cung, có lẽ xuyên qua có đến bảy tám cánh cửa mới đến trước một hoa viên rộng lớn. Vân Ấu dừng chân nghiêm giọng bảo chàng:

- Đây là nội cung của lão phu nhân, thận trọng đấy!

Lão bà chậm chân đi vào. Thuần Vu Thông đưa mắt nhìn quanh, hoa viên rất rộng lớn có đến cả mẫu đất, hoa cỏ rậm rạp lẫn với núi giả trùng lớp rất ư thanh u.

Sau rặng hoa nở ẩn ước lộ ra những cung điện huy hoàng chẳng kém gì khí tượng của cung điện các bậc vua chúa. Chàng tán thưởng thâm trong bụng và không thể ngờ ở một nơi vắng vẻ hoang vu trong núi Côn Luân lại nghiêm nhiên có cung điện huy hoàng giàu có đến thế.

Đang bước đi, bỗng hai phụ nhân đeo kiếm từ bụi hoa lách thân ra, song song thi lễ trước mặt Vân Ấu:

- Tham kiến Hữu vệ!

Hai phụ nhân ấy tuy hành lễ rất cung kính nhưng lại đứng song song ngang đường như có ý chặn lại. Vân Ấu cười nhạt:

- Đây là nam tử làm Công chúa hôn mê, bản tòa phụng lệnh lão phu nhân dẫn y đến yết kiến, hai vị...

Hai phụ nhân ấy đồng thanh:

- Hữu vệ nói tuy không sai nhưng quy lệ trong cung là phải kiểm tra lệnh phù của Lão Lão!

Vân Ấu cúi đầu cười:

- Điều ấy nên lắm, bản tòa tuy là một trong Song Vệ thân tín của lão phu nhân cũng phải giữ đúng cung quy, xin hai vị cứ kiểm tra!

Vừa nói lão bà vừa rút ra một lệnh phù vuông vắn vàng chóa. Hai phụ nhân vừa nhìn thấy đã vội song song cúi thân:

- Hạ tòa thất lễ mạo phạm, mời Hữu vệ đi qua!

Thân hình hơi động, cả hai đã biến mất trong bụi cỏ hoa rậm rạp. Vân Ấu đưa mắt liếc mắt nhìn Thuần Vu Thông, rồi lại từ từ bước về phía cung điện. Chàng ngẫm lưu ý, phát giác ra cái vườn hoa rộng lớn này chỗ nào cũng hình như có tai mắt, hoặc ẩn sau ngọn giả sơn, hoặc nấp ở góc tường, thậm chí ngọn cây mái nhà đều cũng có người tiềm phục. Bấy giờ hoàng hôn đã tắt, cung điện đã

lên đèn đuốc rực rỡ sáng chẳng khác gì ban ngày, trước cửa có hai hàng thị tỳ, ít nhất cũng đến hơn hai mươi người. Tất cả đều đứng nghiêm như những bức tượng. Vân Ấu dẫn Thuần Vu Thông nhẹ bước vào cung, hai hàng thị tỳ tuyệt không ai mở lời hỏi, cũng tuyệt chẳng ai di động. Nhưng chàng nhận ra ánh mắt ai nấy đều nhìn chàng như muốn nhìn thấu ruột gan chàng vậy.

Thuần Vu Thông không cần để ý, cứ thản nhiên bước ngang nhiên theo Vân Ấu. Trong cung điện bày trí cực kỳ hào hoa tráng lệ, mùi đàn hương sức nức đượm một mùi cao quý khiến người lạ bất giác phải sinh lòng kính trọng với chủ nhân cung điện. Trong điện cũng không thiếu các thị tỳ hoa lệ, sạch sẽ, có người đi tới đi lui, có người kính cẩn thị lập cực kỳ nghiêm cẩn. Chính điện cung điện rữ một tấm màn nhung, khi Vân Ấu và Thuần Vu Thông đi tới tấm màn nhung ấy, nó liền từ từ kéo ra.

Bất giác Thuần Vu Thông rung động. Thì ra sau tấm màn nhung ấy là một đài cao, dưới chân đài hai ba chục thị tỳ đứng phân tả hữu, trên đài được màn che phủ, mờ mờ nhìn thấy một vị lão phụ nhân, tuổi đã lục tuần ngồi bên trong, hai bên có bốn thị tỳ và một vị lão bà phong cách chẳng khác Vân Ấu mấy. Thuần Vu Thông nhận định vị lão bà ngồi ấy chính là Bạch Vân Lão Lão, bốn thị tỳ chắc là bốn nha hoàn thân tín, ngoài ra người giống Vân Ấu chắc phải là Tả vệ. Đang lúc suy nghĩ, bỗng nghe Vân Ấu kêu nhỏ:

- Sao chưa mau tham kiến lão phu nhân?

Thuần Vu Thông xá dài:

- Vãn bối Thuần Vu Thông xin tham kiến lão phu nhân!

Bạch Vân Lão Lão ôn hòa lên tiếng:

- Miễn lễ, mời ngồi!

Hai thị tỳ đã chuẩn bị sẵn một chiếc ghế sơn son thếp vàng bày sau lưng Thuần Vu Thông, chàng đa tạ một tiếng ngồi xuống đối diện đài cao.

Vân Ấu cũng đã lui đứng sau thân Bạch Vân Lão Lão, Bạch Vân Lão Lão nhẹ xoay quay lại Vân Ấu:

- Hài tử ấy phẩm đức ra sao?

Vân Ấu vội hạ giọng:

- Là một hán tử đầy nhiệt huyết, chỉ hơi thái quá cương trực...

Hai mắt Bạch Vân Lão Lão như hai mũi tên bắn vào người Thuần Vu Thông trầm giọng nói:

- Tướng mạo khá lắm, căn cơ cũng tốt... tính cách quá ư cương trực, tuy là ưu điểm nhưng cũng là khuyết điểm vì quá cứng rất dễ gãy...

Vân Ấu vội ứng tiếng:

- Lão phu nhân nói rất đúng.

Bạch Vân Lão Lão nhẹ mỉm cười:

- Bất cứ sự vật nào trong thiên hạ chẳng có gì tuyệt đối tốt đẹp, điều đó kể ra cũng chẳng sao.

Vân Ấu ứng tiếng luôn:

- Lão phu nhân nói đúng...

Bạch Vân Lão Lão trầm giọng:

- Tâm ý của Hồng nhi đã như thế, đành chiều theo ý vậy.

Thuần Vu Thông tựa hiểu mà không hiểu, trong lòng lấy làm bất an. Đang lúc nghi hoặc mơ hồ, bỗng nghe Bạch Vân Lão Lão trầm giọng:

- Người chính là Thuần Vu Thông đó ư?

- Vãn bối chính thị.

Bạch Vân Lão Lão ư một tiếng:

- Là người làm cho Công chúa hôn mê đó à?

Chàng vội đáp:

- Không sai, nhưng vãn bối bất quá chỉ...

Không đợi chàng nói xong, Bạch Vân Lão Lão lại hỏi:

- Vạn Niên Nhân Sâm của Công chúa cũng là do ngươi uống hết?

Bất giác chàng đỏ mặt:

- Không sai, nhưng...

Rất mau lẹ, Bạch Vân Lão Lão quát:

- Nếu ngươi không chịu cứu Công chúa, chẳng lẽ Công chúa chết vì ngươi?

Chàng vội đáp:

- Văn bối chưa hề nói không chịu cứu, chỉ cần có thể cứu được Công chúa dù có phải vào dầu sôi lửa bỏng, có chết văn bối không dám từ, nhưng...

Bạch Vân Lão Lão hỏi:

- Nhưng sao cơ chứ?

- Văn bối có hai điều nghi vấn muốn xin được lão phu nhân giảng minh.

Bạch Vân Lão Lão trầm tư một chút, đáp:

- Người cứ hỏi!

- Văn bối nhớ rõ lúc ấy chỉ mới báo cho biết danh tính, Công chúa hôn mê liền, điều ấy...

Bạch Vân Lão Lão thở dài nói tiếp:

- Điều ấy vì từ bé nó thụ nội thương đã thành cố tật chung thân, khi nào bị kích động quá... nếu nó uống Vạn Niên Nhân Sâm trước thì đâu đến nỗi có biến cố ấy!

Nhắc tới Vạn Niên Sâm bất giác Thuần Vu Thông lại đỏ mặt, chàng miễn cưỡng hỏi nữa:

- Nhưng văn bối với Công chúa vốn chưa quen biết, vì sao vừa nghe tới tên văn bối lại bị kích động?

Bạch Vân Lão Lão cười gượng:

- Vấn đề ấy nên đợi sau khi Công chúa tỉnh lại sẽ trả lời cho người, vì lão thân cũng không hiểu rõ, bây giờ cần cứu nó trước đã.

Thanh điệu trầm xuống lại hỏi:

- Còn một điều nghi vấn nữa là gì?

- Văn bối chẳng biết gì về y thuật, lại chẳng có tiên dược linh đan gì, việc cứu trị Công chúa căn bản chẳng hiểu một tí gì, không biết lão phu nhân...

Bạch Vân Lão Lão cười ha ha:

- Sự thực nếu người không khỏi câu ấy đi nữa, lão thân cũng sẽ nói tới điều ấy. Từ bé Công chúa đã thụ thương, trừ Vạn Niên Nhân Sâm ra còn có một cách chữa trị khác.

Không dám trù trù, chàng hỏi luôn:

- Chỉ cần vãn bối có khả năng làm được nhất định không dám để lão phu nhân thất vọng.

Bạch Vân Lão Lão cười rung cả thân:

- Chẳng những người dư sức làm được, mà bất cứ ai không biết võ công đi nữa cũng dễ dàng làm được. Việc này cực kỳ dễ...

Bất giác Thuần Vu Thông chấn động thâm, đã dễ dàng chữa trị bệnh tình Phi Hồng Công chúa như thế, tại sao trong Bạch Vân Cung này không có ai chữa cho nàng.

Đang vẫn vợ suy nghĩ bỗng nhiên Bạch Vân Lão Lão nói:

- Có nhiều loại bệnh bị từ lúc ấu thơ, đến khi trưởng thành không cần chữa trị cũng tự khỏi, bệnh tình của Công chúa thuộc về loại ấy...

Thanh âm lão bà trầm xuống:

- Người hiểu chưa? Đó là sau khi lấy chồng, bệnh của Công chúa liền tự khỏi...

- o O o -